

НА ПРИВЪРШВАНЕ

ОТ

ЖАН-ПИЕР МАРТИНЕС

превод

МИХАЕЛА КАЦАРОВА

ЖУРНАЛИСТ ПОСЕЩАВА ОБЕДНЯЛ ДРАМАТУРГ, ЗА ДА ВЗЕМЕ ИНТЕРВЮ, КОЕТО ДА НАПРАВИ ЗАВРЪЩАНЕТО МУ КЪМ СЛАВАТА ВЪЗМОЖНО. НО В СВЕТА НА ТЕАТЪРА ВЪНШНОСТТА ЧЕСТО ЛЪЖЕ.....

ГЕРОИ:

АВТОР

ПОСЕТИТЕЛ

РАЗХВЪРЛЯНА ДНЕВНА. МЪЖ (ИЛИ ЖЕНА) ДРЕМЕ НА КРЕСЛО. ТЕЛЕФОНЪТ ЗВЪНИ, РАЗБУЖДАЙКИ ГО. ОТГОВАРЯ, ВСЕ ОЩЕ ПОЛУЗАСПАЛ.

АВТОР: *(недружелюбно)* Ало? *(без да слуша)* Дано не се обаждате, за да отмените срещата! *(малко по-разсънено)* Банката? *(по-любезно)* Извинете, не, просто очаквах журналист за интервю, и... Да, малко превишаване на кредита, да знам, в баланса ми е... Голям? Да го наречем среден тогава... Не се притеснявайте, погрижил съм се за това... Получих аванс за следващата ми пиеса и чека е в пощата, и.... Да, пиеса. Харесвате ли театъра?... Не, разбира се, не в това е въпроса... Извинете, прекъсват... О, някой звъни на вратата, сигурно е журналистът... Да, разбира се, ще ви се обадя... О, вече изобщо не ви чувам... Ще затворя....

АВТОРЪТ ЗАТВАРЯ И ВЪЗДЪХВА. ВСЕ ОЩЕ Е СЪНЛИВ И ЛЕКО ЗАМАЯН, СТАВА ОТ КРЕСЛОТО. ПОВЕДЕНИЕТО И ДРЕХИТЕ МУ СА НЕМЪРЛИВИ. СЕГА НАИСТИНА СЕ ЗВЪНИ НА ВРАТАТА. ТОЙ СЕ ПОКОЛЕБАВА. ПОГЛЕЖДА СЕ В ОГЛЕДАЛОТО, ПООПРАВЯ ДРЕХИТЕ СИ И МИНАВА С РЪКА ПРЕЗ КОСАТА СИ ДА Я СРЕШЕ. ОТНОВО СЕ ЗВЪНИ НА ВРАТАТА

АВТОР: Добре, идвам...

ОТИВА ДО ВРАТАТА И СЕ ВРЪЩА СЛЕДВАН ОТ ЖЕНА (ИЛИ МЪЖ), КОЯТО Е ЗНАЧИТЕЛНО ПО-МЛАДА И ОБЛЕЧЕНА МОДЕРНО, В ДОБРА ФОРМА.

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря, че ме приехте, г-н Телерман.

АВТОР: Лелерман.

МАЛКО ШОКИРАНА ОТ ХАОСА

ПОСЕТИТЕЛ: Моля?

АВТОР: Не Телерман, а Лелерман. Чарлз Лелерман. Така се казвам. Как може да не знаете дори това?

ПОСЕТИТЕЛ: Разбира се, съжалявам. Сигурно това е псевдонима ви?

АВТОР: Не, защо?

ПОСЕТИТЕЛ: О, аз... Летерман за писател... Няма значение, тогава да приемем, че това е просто съдба.

АВТОР: Нямам нужда от псевдоним. Ако искам бестселър, ще кръстя книгата си „КЪСНОТО ШОУ НА.....“

ПОСЕТИТЕЛ: Да...*(загрижено)* Не съм ви събудила, нали?

АВТОР: Да ме събудите? Не, разбира се! Кое ви кара да мислите така?

ПОСЕТИТЕЛ: Ами,....не знам, аз...

АВТОР: Всъщност, колко е часа?

ПОСЕТИТЕЛ: Съжалявам, нямам часовник.

АВТОР: Е, това обяснява закъснението ви.

ПОСЕТИТЕЛ: Закъснение? Но вие дори не знаете колко е часа...

АВТОР: Типичен журналист...винаги трябва да е тяхна последната дума. Е, ще започваме ли с това интервю или не? Нямам цял ден, като някои други.

ПОСЕТИТЕЛ: *(мърмори под носа)* Щом казвате...

АВТОР: Моля?

ПОСЕТИТЕЛ: Нищо, просто казвах... Да, хайде да започваме! За това сме тук, нали?

АВТОР: Наистина сте късметлийка. Никога не давам интервюта.

ПОСЕТИТЕЛ: А често ли ви искат?

АВТОР: Не толкова често, колкото преди...но тогава им отказвах, когато искаха интервюта.

ПОСЕТИТЕЛ: Да, разбирам...

АВТОР: Да не намекувате, че е лесно да се правиш на труднодостъпен, когато никой не те преследва?

ПОСЕТИТЕЛ: Изобщо не...искам да кажа, да, но...Не се опитвах да....

АВТОР: А какво „се опитвах“ тогава?

ПОСЕТИТЕЛ: Не, нищо...

АВТОР: Не отричайте! Казахте :“Не това се опитвах да...” Значи, че сте се опитвали да кажете нещо!

ПОСЕТИТЕЛ: Грешка на езика.

АВТОР: Журналист, който прави грешки на езика...Нещата тръгват добре.

ПОСЕТИТЕЛ: Извинявам се.

АВТОР: Тогава защо ми зададохте този въпрос?

ПОСЕТИТЕЛ: Какъв въпрос?

АВТОР: Попитахте ме дали давам много интервюта.

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам... тук съм да ви задавам въпроси...Така е при интервютата, нали?

АВТОР: Истински въпроси, да... Не и глупави.

ПОСЕТИТЕЛ: Искате да кажете- журналистически въпроси.

АВТОР: Мразя журналистите...

ПОСЕТИТЕЛ: Да, известните хора мразят журналистите.

АВТОР: Чудя се защо...

ПОСЕТИТЕЛ: Макар, че именно журналистите ги правят известни в началото.

АВТОР: Зависи от гледната точка.

ПОСЕТИТЕЛ: От гледната точка на журналист.

АВТОР: Известните хора продават вестниците.

ПОСЕТИТЕЛ: Абсолютно, ролята на вестника е също така да пише за известните хора, за да не бъдат забравени....

АВТОР: Дошла сте да си говорим за развлекателната индустрия или да ми задавате въпроси за творчеството ми?

ПОСЕТИТЕЛ: Не се притеснявайте, ще стигнем и до там. (*оглежда стаята*) Може ли да седна?

АВТОР: Моля...

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря...

ТЯ СЯДА. НАСТЪПВА НЕЛОВКО МЪЛЧАНИЕ. ТОЙ МАЛКО СЕ ОКОПИТВА

АВТОР: Съжалявам, не започнахме добре.

ПОСЕТИТЕЛ: Няма проблем..

АВТОР: Вече съм отвикнал да бъда сред хора. Станал съм доста анти-социално чудовище....

ПОСЕТИТЕЛ: Моля ви, няма нужда да се извинявате.. Това е нормална реакция...В крайна сметка, аз просто цъфнах на прага ви.

АВТОР: Какво бихте желали?

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря... Надявах се да получа някои отговори.

АВТОР: Искан да кажа какво ще пиете?

ПОСЕТИТЕЛ: О, да, извинете... Не бих отказала едно кафе.

АВТОР: Кафето свърши. Фактически – имам кафе, но нямам кафеварка. Счупена е... Случи се доста отдавна. Няколко месеца кипвах вода в тиган и правех кафе филтри от салфетки. Но после и салфетките свършиха и реших да използвам възможността да намалая приема на кофеин.

ПОСЕТИТЕЛ: Всичко е ОК. Не се притеснявайте.

АВТОР: Мога да ви направя билков чай. Лайка? Но нямам захар.

ПОСЕТИТЕЛ: Изкушаващо, но не, благодаря... Ще пропусна.

АВТОР: ОК, в такъв случай...изцяло съм ваш.

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря. Първият ми въпрос е...с писалка ли пишете или на компютър?

АВТОРЪТ Е СЛИСАН НЯКОЛКО СЕКУНДИ.

АВТОР: Извинете.. Не разбрах – за кой вестник казахте, че работите?

ПОСЕТИТЕЛ: Ами...технически погледнато не е вестник. Искам да кажа не е хартиен вестник като Ню Йоркър например.

АВТОР: Ню Йоркър?

ПОСЕТИТЕЛ: По-скоро е дигитална медия.

АВТОР: Ясно, искате да кажете уебсайт..

ПОСЕТИТЕЛ: По-скоро уеб списание. Живият Театър.

АВТОР: Живият Театър?

ПОСЕТИТЕЛ: Така се казва списанието. Не ви ли харесва?

АВТОР: ОК е... Звучи като списание за възрастни пенсионери... От друга страна, кой още ходи на театър...

ПОСЕТИТЕЛ: Както и да е...

АВТОР: Живият Театър... За жалост много малко хора все още успяват да преживяват от театър.

ПОСЕТИТЕЛ: Ето защо нашият уебсайт се стреми да хвърли светлина върху работата на съвременните драматурзи. Това интервю ще помогне на читателите ни да ви опознаят по-добре. Поне като драматург...

АВТОР: Добре. И първият ви въпрос е дали пиша с писалка или на компютър?

ПОСЕТИТЕЛ: Точно така.

АВТОР: Сигурен съм, че отговора ми държи читателите ви изправени на нокти

ПОСЕТИТЕЛ: Е?

АВТОР: Е? Както може да предположите от възрастта ми, когато започвах кариерата си използвах писалка. Печатането беше открито само преди няколко години, така че компютрите не бяха наоколо.

ПОСЕТИТЕЛ: Разбира се.

АВТОР: Добре си я спомням... Беше писалка Монблан, подарена ми от кръстницата ми за първото ми причастие. Със златно перо. Много я обичах.

ПОСЕТИТЕЛ: Нещо като ... преходен предмет.

АВТОР: Точно така... Заместител на майката, ако предпочитате. Писането е форма на психоанализа.

ПОСЕТИТЕЛ: Разбира се...

АВТОР: Точно толкова безполезно е, но вместо да харчиш пари, винаги има шанс да спечелиш. Поне на теория.

ПОСЕТИТЕЛ: Аха...

АВТОР: Знам какво си мислите... В състоянието, в което се намирам, си мислите, че терапевтичните сеанси не са били толкова успешни, колкото съм се надявал да бъдат..

ПОСЕТИТЕЛ: Не, не, изобщо не..

АВТОР: Бихте ли казали, че имам вид на доволен човек?

ПОСЕТИТЕЛ: Доволен не е първата дума, която ми идва на ума, но... И какво се случи после?

АВТОР: После, писалката се счупи.

ПОСЕТИТЕЛ: Като кафе машината.

АВТОР: Точно така. А от авторските права от първата ми пиеса си купих пишеща машина. Такава, която можеш да видиш в старите черно- бели филми. Гледала ли си СЪНСЕТ БУЛЕВАРД?

ПОСЕТИТЕЛ: Да, може би...мисля, че беше отдавна..

АВТОР: За съжаление, не успях да открия застаряваща филмова звезда да ме подкрепи, в замяна на което щях да напиша пиеса за завръщането ѝ на сцената.

ПОСЕТИТЕЛ: Прекрасно е, звучи като роман... Пазите ли още пишещата машина?

АВТОР: Не, и тя се повреди.

ПОСЕТИТЕЛ: Жалко. ....

АВТОР: Замених я с една от първите електрически пишещи машини. Това беше революция за онези години. Имаше малко екранче като на компютър и място само за няколко реда. Можеше да направиш няколко поправки, преди машината да започне да печата текста. Така се спестяваше доста мастило и хартия. Използвах я няколко години и после...

ПОСЕТИТЕЛ: Електрическата пишеща машина се повреди и сте си взели Макинтош.

АВТОР: Не, аз се повредих и наех друг да пише вместо мен.

ПОСЕТИТЕЛ: Писател в сянка?

АВТОР: Не, той боравеше с компютъра. В началото му диктувах, но скоро започна сам да пише.

ПОСЕТИТЕЛ: Компютърът?

АВТОР: Не, писателят в сянка!

ПОСЕТИТЕЛ: О?

АВТОР: Беше много талантлив.

ПОСЕТИТЕЛ: Ясно.

АВТОР: Чували сте цитата от Буфон: "Стилът е самия човек."

ПОСЕТИТЕЛ: Да....не

АВТОР: Е, този писател в сянка притежаваше изцяло моя стил.

ПОСЕТИТЕЛ: О, ясно.

АВТОР: Беше швед.

ПОСЕТИТЕЛ: Кой беше?

АВТОР: Писателят в сянка!

ПОСЕТИТЕЛ: О, да, извинете...

АВТОР: Задавате ми въпрос, а после имам чувството, че отговора не ви интересува.

ПОСЕТИТЕЛ: О, разбира се, че ме интересува! При това много...но този писател в сянка още ли е тук?

АВТОР: За жалост не. За това не съм написал нищо от години...

ПОСЕТИТЕЛ: Може би се е върнал в Швеция.

АВТОР: Не...почина.

ПОСЕТИТЕЛ: По дяволите... искам да кажа...интересна история.

АВТОР: Да, а бях и много привързан към него. Но нищо не може да се направи. Започваше да си мисли, че той е истинския писател и трябваше да се отърва от него.

ПОСЕТИТЕЛ: Да се отървете?

АВТОР: Дневна доза арсеник в чая му от лайка. Умря като Мадам Бовари.

ПОСЕТИТЕЛ: Аха...

АВТОР: Точно както го е написал Флобер: „Мадам Бовари, това съм аз“. Е една малка част от мен умря с Антонио този ден.

ПОСЕТИТЕЛ: Антонио?

АВТОР: Моят шведски писател в сянка! След като ни напусна, напълно загубих стила си, така и не се възстанових.

ПОСЕТИТЕЛ: Тогава престанахте да пишете.

АВТОР: Правилно. Така и не довърших 124 та си пиеса.

ПОСЕТИТЕЛ: Съжалявам да го чуя.

АВТОР: Преминах през много трудна фаза. Опитвах се да уловя отново вдъхновението от първите ми дни. Купих си друга писалка Монблан с последните ми спестени пари.

ПОСЕТИТЕЛ: Но не беше достатъчно...

АВТОР: Бях на ръба на самоубийство.. Но нямах достатъчно пари даже за патрони.

ПОСЕТИТЕЛ: За пистолета ви..

АВТОР: За писалката ми!

ПОСЕТИТЕЛ: Разбира се...

АВТОР: Намерих стара спринцовка от времето, когато бях пристрастен към хероина. Всяка сутрин изтеглях кръв от вената си и пълнех писалката. Един клиент ми даде аванс да напиша комедия, но кърваво-червеното мастило подхожда повече за ноар романи. *(забелязва изумлението на журналистката)*. Не трябва ли да си водите бележки?

ПОСЕТИТЕЛ: Да, да, приготвила съм си всичко тук...*(вади малък диктофон)* Но може би не искате това да се публикува...

АВТОР: Значи вярвате на всички идиотщини, които ви наговорих?

ПОСЕТИТЕЛКАТА ОСЪЗНАВА, ЧЕ ТОЙ Й СЕ ПОДИГРАВА

ПОСЕТИТЕЛ: Разбира се, че не. Това е шега. Знаех си. Много смешно... Шведски призрак. Не знаех, че пишете комедии.

АВТОР: За това сигурно са изпратили комедиен журналист да ме интервюира. Все още ли отказвате чая от лайка?

ПОСЕТИТЕЛ: С или без арсеник?

ПОСЕТИТЕЛКАТА ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ НА СИЛА, ПОСЛЕ СПИРА

АВТОР: *(много сериозно)* Следващият въпрос.

ПОСЕТИТЕЛ: Да,... много ми хареса последната ви пиеса. Написали ли сте нещо от тогава?

АВТОР: Моля?

ПОСЕТИТЕЛ: Искам да кажа..... сам, без шведа (*смее се на шегата си*) Шегичка!

НО АВТОРЪТ ПРОДЪЛЖАВА ДА Е СЕРИОЗЕН

АВТОР: Написал съм 123 пиеси.

ПОСЕТИТЕЛ: 123! Сериозна бройка. И за какво се разказва в тях?

АВТОР: (*скандализиран*) За какво се разказва? Идвайте тук да говорим за работата ми, а не сте чели пиесите ми!!!

ПОСЕТИТЕЛ: Явно не всичките 123, но....

АВТОР: И колко точно сте прочели?

ПОСЕТИТЕЛ: Бих казала... Една... Първата... Е, поне първите няколко страници. Тази задача дойде много късно.. Аз замествам един журналист от ЖИВИЯ ТЕАТЪР, който се самоуби вчера.

АВТОР: Колко страници точно?

ПОСЕТИТЕЛ: Ако трябва да съм напълно честна.. Нямах време и стигнах до страница 5.

АВТОР: Текстът на пиесата започва от страница 6.

ПОСЕТИТЕЛ: Много ми хареса заглавието.

АВТОР: О, наистина ли. (*иронично*) И какво е заглавието на първата ми пиеса? Изскочи ми от акъла.

ПОСЕТИТЕЛ: И аз не мога да се сетя, но помня, че много ми хареса.

АВТОР: Мога ли да видя акредитацията ви?

ПОСЕТИТЕЛ: А...Да..(*рови в чантата си*) Фактически... Чудя се...

АВТОР: Вие не сте журналист...

ТЯ СЕ ПОКОЛЕБАВА ЗА МОМЕНТ ПРЕДИ ДА ОТГОВОРИ.

ПОСЕТИТЕЛ: Не.

АВТОР: Дошли сте да ме ограбите ли? Това е доста често срещано в наши дни. Крадецът се преструва, че е от газовата компания или някаква друга и си тръгва с кеша, скрит под матрака. Мисля, че се нарича кражба чрез измама.

ПОСЕТИТЕЛ: Измама?

АВТОР: Права сте. Не се връзва. Вие не сте достатъчно умна, за да бъдете измамница. И нямаше да изберете да се преструвате на журналист.

ПОСЕТИТЕЛ: Фактически, аз...

АВТОР: Щяхте да сте по-убедителна като доставчик на пица.

ПОСЕТИТЕЛ: Вярно..

АВТОР: Ако сте дошли да търсите пари... може заедно да ги потърсим, ако искате.

ПОСЕТИТЕЛ: Аз съм актриса.

АВТОР: Ако сте дошли да търсите роля сте още по-глупава, отколкото ви мислех първоначално. А и съм вдигнал летвата много високо.

ПОСЕТИТЕЛ: За първи път играя журналист. А и нямах много време да се подготвя за ролята.

АВТОР: Да не изключваме факта, че сте посредствена актриса. Е? Кой е режисьора на тази лоша комедия?

ПОСЕТИТЕЛ: Агента ви.

АВТОР: Моят агент? Не знаех, че все още имам такъв.

ПОСЕТИТЕЛ: Той сметна, че едно интервю ще повдигне егото ви и ще ви накара да седнете да пишете.

АВТОР: И той е по-глупав, отколкото го мислех, че е.

ПОСЕТИТЕЛ: Всички знаят, че вече не пишете. Той очаква следващия ви ръкопис от почти една година.

АВТОР: Какво мога да кажа? Имам сериозен писателски блокаж. Имате ли представа какво е това? Все едно актьор да забрави репликите си. Никога не знаеш кога ще ти се случи или как да излезеш от такава положение.

ПОСЕТИТЕЛ: Но цяла година... много дълго време да не можеш да си спомниш репликите.

АВТОР: Не сте чела първата от 123те ми комедии, но ме молите да напиша 124та?

ПОСЕТИТЕЛ: Лично на мен не ми пука. Но е от особено значение за агента ви. Освен това ми даде сто лири да разиграя тази комедия.

АВТОР: Сто лири? Не знаех, че съм толкова скъп на моя агент.

ПАУЗА

ПОСЕТИТЕЛ: Е, какво ще правим сега?

АВТОР: Какво имате предвид?

ПОСЕТИТЕЛ: Не съм журналист. И сега, когато картите са свалени, не мисля, че ще искате да продължим с интервюто.

АВТОР: Защо? Имате ли още заковаващи въпроси относно работата ми? Не знам... например дали нося боксерки или слипове? Дали намазвам първо мармалада или маслото? Дали обичам люто или не?

ПОСЕТИТЕЛ: Разбрах, не искате да продължаваме с преструвките. И какво да му кажа?

АВТОР: На кого?

ПОСЕТИТЕЛ: На Джордж, агента ти!

АВТОР: Проблемът си е твой. Кажи му каквото искаш.

ПОСЕТИТЕЛ: Проблемът е в това, че той щеше да ми даде още сто лири след интервюто.

АВТОР: Ясно. Половината в началото, другата половина при доставката.... Значи е смятал, че можеш да му занесеш нещо.

ПОСЕТИТЕЛ: (*сочи диктофона*) Трябваше да му занеса касетата.

АВТОР: Не ми казвай, че искаш да продължим с интервюто.

ПОСЕТИТЕЛ: Може да си ги поделим.

АВТОР: Да си ги поделим? Какво да делим?

ПОСЕТИТЕЛ: По сто лири на човек.

АВТОР: Невероятно. Наистина си ....

ПОСЕТИТЕЛ: Просто съм гладна. А и от това, което ми каза агента ти и ти не се въргаляш в пари. Не пишеш. Пиесите ти не се поставят.

АВТОР: Благодаря за дискретното напомняне.

ПОСЕТИТЕЛКАТА ОГЛЕЖДА СТАЯТА ПРЕЦЕНЯВАЩО

ПОСЕТИТЕЛ: Може да използваш парите да освежиш боята....

АВТОР: Ако познаваш бояджия, който ще го свърши за сто лири, моля те, дай ми телефония му номер.

ПОСЕТИТЕЛ: Със сто лири ще си купиш няколко кутии боя и баданарка.

АВТОР: И кой ще използва баданарката? Ти?

ПОСЕТИТЕЛ: Защо не? Срещу заплащане, разбира се...

АВТОР: Достатъчно! Не схващаш ли? Не трябва да си оптимист, за да пишеш комедии, но трябва да вярваш, че излагайки кирливите ризи на някои задници, ще ги направиш по-добри хора.

ПОСЕТИТЕЛ: Изпитваш самосъжаление...

АВТОР: Мислиш ли?

ПОСЕТИТЕЛ: Хайде де, писането на пиеси не е края на света..... има и по-лоши професии.

АВТОР: Вероятно....

ПОСЕТИТЕЛ: Вероятно? Знаеш ли, че има хора, които стават всяка сутрин в зори, за да се блъскат в непознати потни тела в метрото с часове и работят цял ден за минимална надница?

АВТОР: И за да избегнеш това бреме, си избрала кариера на апартаментна актриса?

ПОСЕТИТЕЛ: Приемам това, което ми се предлага, а и агента ми не ми е предлагал големи роли все още.

АВТОР: Сигурно е същото лайно като моя. Кой е?

ПОСЕТИТЕЛ: Твоят.

АВТОР: Ясно...*(пауза)* Знаеш ли, може би си права. Дори и с твоето IQ на галош, ти си по-адаптивна да оцелееш в този свят от мен.

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря...

АВТОР: Следователно мисля...Декарт е идиот. Какви глупости само. Очевидно е, че за да оцелееш в този лайнян свят, първото, което трябва да направиш е да спреш да мислиш.

ПОСЕТИТЕЛ: Да...

АВТОР: Но тук е уловката... Да не мислиш е като да спреш да пушиш. По-лесно е да го направиш, ако не си започвал изобщо.

ПОСЕТИТЕЛ: Мен ли имаш предвид? Защото аз не пуша.

АВТОР: Сега като се замисля, може да имам една дребна работа за теб.

ПОСЕТИТЕЛ: О? Защо не, ако е във възможностите ми.

АВТОР: Да не гледаме по този начин, защото това ще сведе възможността до нула.

ПОСЕТИТЕЛ: Е?

АВТОР: Искаш ли ти да станеш моя писател в сянка?

ПОСЕТИТЕЛ: Моля?

АВТОР: По непонятни за мен причини, агентът ми е убеден, че трябва да напиша нова пиеса. Ти можеш да я напишеш вместо мен.

ПОСЕТИТЕЛ: Но.... Аз не съм драматург.

АВТОР: Между нас казано, не си и актриса.

ПОСЕТИТЕЛ: Е, това е въпрос на гледна точка. Писател в сянка... Колко ще ми плащаш?

АВТОР: Това е свързано с репутацията на автора, който подписва творбата.

ПОСЕТИТЕЛ: Не звучи много примамливо. Никога не си бил много известен... и според агента ти, никой не те помни вече.

АВТОР: А ти каза, че ти е платил да повдигнеш духа ми..

ПОСЕТИТЕЛ: Просто съм реалист.

АВТОР: Е, интересува ли те работата или не?

ЗВЪНИ СЕ НА ВРАТАТА

ПОСЕТИТЕЛ: Ако очаквате някой, по-добре да тръгвам.

АВТОР: Не очаквам никого.

ОТИВА ДА ОТВОРИ ВРАТАТА. ПОСЕТИТЕЛКАТА ЗАПОЧВА ДА СИ ПРИБИРА ДИКТОФОНА И СИ ОБЛИЧА ШЛИФЕРА. АВТОРЪТ СЕ ВРЪЩА С ОТВОРЕН ПЛИК В ЕДНАТА РЪКА И ЛИСТ ХАРТИЯ В ДРУГАТА

АВТОР: Беше куриерът.

ПОСЕТИТЕЛ: Тръгвам си.

АВТОР: *(авторитетно)* Сядай!

ИЗНЕНАДАНА, ТЯ СЯДА БЕЗ ДА ГЪКНЕ. АВТОРЪТ РАЗГЛЕЖДА ВНИМАТЕЛНО ЛИСТА, КОЙТО ДЪРЖИ, ГЛЕДА ОБЪРКАНО

ПОСЕТИТЕЛ: Какво е това? Сметката за газта?

АВТОР: Сметката за газта? Спряха я отдавна... Ако не бяха, не знам дали сега щях да стоя тук и да си говорим.

ПОСЕТИТЕЛ: Тогава?

АВТОР: От агента ми е, договор за правата на следващата ми пиеса.

ПОСЕТИТЕЛ: Договор?

АВТОР: Иска да го подпиша и да му го върна веднага. Много странно. *(вади чек от плика)* Има дори и аванс...

ПОСЕТИТЕЛ: Колко?

АВТОР: Петстотин.

ПОСЕТИТЕЛ: Петстотин лири! Да не се шегува?

АВТОР: Не знам... не съм сигурен... От както дойде ми е трудно да....

ПОСЕТИТЕЛ: Е, сега след като получи и аванс, вече нямаш избор. Трябва да седнеш и напишеш тази комедия.

АВТОР: Винаги мога да върна чека. Не съм подписал договора. Мисля, че това фалшиво интервю е било примамка да ме убеди да вървя по гайдата му.

ПОСЕТИТЕЛ: Няма да го подпишеш?

АВТОР: Не мога да пиша под стрес... Но тази купчина със сметки ей там, ме кара да си помисля още малко, защото ако искам да се самоубия безболезнено, ще трябва да ми пуснат пак газта.

ПОСЕТИТЕЛ: А моите двеста лири?

АВТОР: Не се ли разбрахме да ги разделим?

ПОСЕТИТЕЛ: Но сега, след като си работещ писател, отново ще получаваш комисионни, авторски отчисления и т.н. .... не искаш да изглеждаш евтин.

АВТОР: Не бързай толкова. Все още трябва да измисля темата на новата ми комедия.

ПОСЕТИТЕЛ: Хайде, де, за петстотин дори и аз мога да напиша нещо.

АВТОРЪТ ПОГЛЕЖДА ПОСЕТИТЕЛКАТА

АВТОР: Какво ще кажеш за двеста и петдесет?

ПОСЕТИТЕЛ: Какви двеста и петдесет?

АВТОР: Половината от петстотин! Още не си отхвърлила предложението ми.

ПОСЕТИТЕЛ: Какво предложение?

АВТОР: Да работиш като мой писател в сянка.

ПОСЕТИТЕЛ: О, я почакай, аз само се шегувах. Казах, че мога да напиша нещо, но не пиеса. Камо ли пък шедьовър.

АВТОР: Да напишеш нещо? Но аз точно от това имам нужда.

ПОСЕТИТЕЛ: Моля?

АВТОР: Ако искам да съм напълно честен с теб, аз мога да пиша само шедьоври. Аз не знам как се пише просто нещо ей така. В това е проблема. Разбираш ли? (пауза) Като гледам глупавото ти изражение, ясно, че не разбираш...

ПОСЕТИТЕЛ: Ами, просто...

АВТОР: ОК... Агентът ми плати аванс да напиша пиеса, но аз загубих вдъхновението, което ми е нужно да я напиша. Следваш ли мисълта ми до тук?

ПОСЕТИТЕЛ: Май че да.

АВТОР: Бих могъл да напиша нещо просто ей така и да спечеля този чек, както правят другите драматурзи, но за зла участ аз не мога така.

ПОСЕТИТЕЛ: Как така?

АВТОР: Вероятно някаква стара Юдейско-Християнска вина.... И агентът ми го знае най-добре. Той е евреин.

ПОСЕТИТЕЛ: Е?

АВТОР: Е, за теб писането ти е в кръвта!

ПОСЕТИТЕЛ: Така ли мислиш?

АВТОР: Помни го от мен .... Идва ти отвътре.

ПОСЕТИТЕЛ: Но защо не наемеш някой, който наистина може да пише?

АВТОР: Ако можех да намеря някой за двеста и петдесет лири, щях отдавна да го сторя.

ПОСЕТИТЕЛ: Със сигурност....

АВТОР: Със сигурност? Значи си съгласна да го направиш?

ПОСЕТИТЕЛ: Не... Със сигурност означава, че съм те разбрала...

АВТОР: Е?

ПОСЕТИТЕЛ: Е....мога ли да напиша просто нещо ей така?

АВТОР: А какво друго можеш да напишеш?

ПОСЕТИТЕЛ: Но твоят агент, искам да кажа нашият агент ще разбере, че написаното е истински боклук.

АВТОР: Моят агент? Моят агент организира цялата тази абсурдна комедия да ме подмами да напиша комедия, след като му казах, че няма. Според мен това е моята отплата.

ПОСЕТИТЕЛ: Той по-скоро би го счел за разплата.

АВТОР: Виждаш ли, може да си даже забавна, когато се постараяш! Е, какво мислиш?

ПОСЕТИТЕЛ: Може би... Какво е най-лошото, което може да се случи?

АВТОР: Да те замерят с яйца в лицето.

ПОСЕТИТЕЛ: Мога да го преживея.

АВТОР: Да, сигурен съм, че имаш опит в това.

ПОСЕТИТЕЛ: ОК... Кога искаш да започна? Чакай да видя..(*вади бележник и гледа в него*) Тази седмица ми е цялата блокирана.... Ще се

опитам да си освободя малко време... Какво ще кажеш за следващия понеделник?

АВТОРЪТ ИЗТРЪГВА ТЕФТЕРА ОТ РЪЦЕТЕ Й И БЪРЗО ГО ПОГЛЕЖДА.

АВТОР: Има толкова празни бели листа в този бележник, че спокойно може да напишеш пиесата в него. О, боже...имаш час при очен лекар след три месеца.

ПОСЕТИТЕЛ: Листът им с чакащи е много дълъг.*(Авторът я гледа нетърпеливо)* ОК... кога искаш да започна?

АВТОР: Няма по-добро време от сега, а и тъй или иначе си тук...

ТЕЛЕФОНЪТ ИЗВЪННЯВА. АВТОРЪТ НЕ ПОМРЪДВА.

ПОСЕТИТЕЛ: Няма ли да отговориш?

АВТОР: Вероятно е от банката, искат да си поговорим за просрочения ми кредит.

ПОСЕТИТЕЛ: Ясно... Сигурно използвам и същата банка.

АВТОР: СТРОИТЕЛНО ДРУЖЕСТВО КУУП.

ПОСЕТИТЕЛ: Единственото, което строят, е нарастващия брой на просрочените кредити.

ЧУВАМЕ ГЛАСЪТ НА ЧОВЕК, КОЙТО ОСТАВЯ СЪОБЩЕНИЕ НА ТЕЛЕФОНА

ГЛАС: Здравейте, обажда се Куентин Хъсълуел-Суиндълот, президент на Асоциацията на критиците . С удоволствие ви съобщавам, че нашата асоциация реши да присъди на вас таз годишната награда за цялостно творчество. Моля, обадете ни се възможно най-скоро, за да обсъдим подробностите по церемонията.

АВТОРЪТ СЛУША СЪОБЩЕНИЕТО ВИДИМО ИЗНЕНАДАН

ПОСЕТИТЕЛ: Мислиш ли, че това е поредната шега на агента ти?

АВТОР: Не е изключено...

ПОСЕТИТЕЛ: Какво друго може да е?

АВТОР: Толкова ли е недопустимо, че аз наистина може да съм получателят на наградата за цялостно творчество?

ПОСЕТИТЕЛ: От къде да знам. Не съм чела нито една от пиесите ти.

АВТОР: Жалко, че не си журналистка. Пропусна шанса си да бъдеш първата, взела интервю от настоящия носител на наградата на критиката.

ПОСЕТИТЕЛ: Съжалявам, никога не съм я чувала.

АВТОР: Никога не си я чувала ? Но тази награда се връчва на комедийни писатели и е равносилна на наградата Пулицър за журналисти!

ПОСЕТИТЕЛ: И за нея не съм чувала...

АВТОР: Ама, разбира се. Ти не си журналист. Ами равносилна е на Бафта за актьори.

ПОСЕТИТЕЛ: О, искаш да кажеш като Нобеловата награда за литература.

АВТОР: Хайде да не се увличаме.

ПОСЕТИТЕЛ: Добре.

АВТОР: Да кажем, че комбинирана с правилната корица тази награда може да увеличи продажбите на следващата ми пиеса.

ПОСЕТИТЕЛ: Дори и ако пиесата не е хубава?

АВТОР: Дори и с твоята тотална липса на опит, не може да не си забелязала, че най-големите литературни успехи рядко са шедьоври.

През по-голямата част от времето книгите не са писани от техните автори, а още по-малко четени от тях.??????????

ПОСЕТИТЕЛ: Да... но обикновено авторите са глупаци, а тези, които действително пишат книгите са истинските творци.

АВТОР: Е, в нашият случай ще бъде точно обратното.

ПОСЕТИТЕЛ: Не е много етично към агента ти.

АВТОР: Мисля, че не схващаш положението.

ПОСЕТИТЕЛ: Какво искаш да кажеш?

АВТОР: Този мошеник е знаел преди мен, че ще получи наградата и ми е изпратил договор, който да подпиша незабавно и който му дава ексклузивните права за следващата ми пиеса. И за някакви си пет стотачки! Когато е знаел, че известността ми след наградата ще ме превърне в успешен автор. Какво ще кажеш за етиката, а?

ПОСЕТИТЕЛ: Когато става дума за етика, бих казала.... Абе нямам много опит в това.

АВТОР: И не започвай пак с този глупав сценарий за това интервю, за да ме убедиш да започна да пиша отново.

ПОСЕТИТЕЛ: Ако го погледнеш от тази гледна точка...

АВТОР: Е, ще напишеш ли тази пиеса или не?

ПОСЕТИТЕЛКАТА СЕ ЗАМИСЛЯ ЗА МОМЕНТ

ПОСЕТИТЕЛ: Добре, но си искам и двестата лири за интервюто.

АВТОР: Мисля, че се разбрахме да си ги разделим.

ПОСЕТИТЕЛ: Но ти каза , че вече си успешен писател.

АВТОР: Добре. Залавяй се за работа.

ПОСЕТИТЕЛ: Мисля, че вече мога да пийна чая от лайка.

АВТОР: Ако трябва да бъда честен – не ти го препоръчвам. Държа го до арсеника, но ако искаш съвет от писател, мога да препоръчам нещо друго. *(вади бутилка уиски и я слага на масата)* Това е вълшебната отвара, която повдига вдъхновението. За нещастие аз вече съм привикнал към нея.

ПОСЕТИТЕЛ: Защо не...

*ТЯ СИ НАЛИВА ЧАША, ИЗПИВА Я НА ЕДИН ДЪХ И СЕ НАМРЪЩВА.
ПОГЛЕЖДА ЕТИКЕТА.*

ПОСЕТИТЕЛ: Шведско уиски? Опитваш се и мен ли да отровиш?

АВТОР: Не и преди да си свършила с писането на тази пиеса. (*подава ѝ писалка*) Сега си официалния куратор на моята писалка Монблан. Бог да бъде с теб. Има хартия на масата. Сядай и започвай да пишеш.

ТЯ СЯДА

ПОСЕТИТЕЛ: Не съм сигурна, че мога да напиша цяла книга.

АВТОР: Но това е само една пиеса! Петдесет страници и номера минава.

ПОСЕТИТЕЛ: Петдесет страници?

АВТОР: Приеми го, че се явяваш на изпит за университета и трябва да напишеш едно по-дълго есе...

ТЯ ГО ПОГЛЕЖДА С НЕУДОБСТВО

ПОСЕТИТЕЛ: За университета...?

АВТОР: А, значи не си кандидатствала. Разбира се, че не си.

ПОСЕТИТЕЛ: Щях, но изпуснах влака.

АВТОР: Тогава го приеми като едно дълго писмо.

ПОСЕТИТЕЛ: Но аз пиша основно в ТУИТЪР.

АВТОР: Пиесата е диалог! Започваш нов ред в края на всяко изречение, а от време на време пропускаш и по някой ред. Половината от хубавата пиеса е това, което е между редовете... Основно е празен лист!

ПОСЕТИТЕЛ: За това сигурно ви наричат Летърман...

АВТОР: Ето , това е. Ще напишем тази пиеса на четири ръце: аз ще ти подавам буквите , а ти ще ги слагаш в правилния ред.

ПОСЕТИТЕЛ: И ти ще си сложиш подписа накрая.

АВТОР: Да не мислиш, че Микеланджело е нарисувал всички картини, под които се е подписал? И той е имал служители. Просто е добавял някой и друг детайл накрая.

ПОСЕТИТЕЛ: И все пак, аз не съм писател.

АВТОР: Но всеки може да стане писател! А още по-лесно драматург. Толкова е лесно, че даже не ти трябва и диплома. Това е една от малкото професии, заедно с доставчиците на пица и психоаналитиците, за които не ти трябва диплома. Не съм сигурен за доставчиците на пица, все пак трябва да караш мотопед.

ПОСЕТИТЕЛ: Но все пак си е много работа.

АВТОР: Можеш да напишеш цяла пиеса само с един пълнител на писалката. За роман ще ти трябват четири – пет.

ПОСЕТИТЕЛ: ОК...

АВТОР: Това е най-мързеливата професия на света, повярвай ми. Като изключим само поетите. Мързеливците пишат пет реда с по три думи на всяка страница, с големи интервали и ги смятат за гении.

ПОСЕТИТЕЛ: Може би тогава е по-добре да съм писател в сянка на поет.

АВТОР: Късмет с това. Няма поет в света, който може да си позволи да плаща на писател в сянка, дори и на вноски.

ПОСЕТИТЕЛ: Добре.. Но не знам от къде да започна...

АВТОР: Разбира се, че началото е най-трудно. Особено при комедиите.

ПОСЕТИТЕЛ: О, значи ще пишем комедия.

АВТОР: Да, булевардна комедия. Или пък улична комедия.

ПОСЕТИТЕЛ: Смешно... Все още не мога да си те представя като комедиен писател.

АВТОР: Беше отдавна. Защо мислиш, че имам нужда от писател в сянка сега?

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам дали и аз мога да бъда забавна.

АВТОР: Не очаквам да бъдеш преднамерено забавна. Стремим се към естествена комедия.

ПОСЕТИТЕЛ: Това не ми помага особено.

АВТОР: Хайде да опитаме... Има ли някой, когото искаш да убиеш?

ПОСЕТИТЕЛ: Да убия?

АВТОР: В това е смисълът на комедиите! Незаконно е да убиеш свекърва си или тъща си, за това пишеш пиеса, в която я опичаш.

ПОСЕТИТЕЛ: Аз не съм омъжена. Имаш ли роднини по женска линия?

АВТОР: Вече не. Жена ми ме напусна. Някои дни дори ми липсват нейните роднини. Можеш ли да си представиш колко съм депресиран в такъв случай. Как бих могъл да напиша хубава комедия в такова състояние?

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам.... Чакай да помисля малко...О, да....Мразех сестра си.

АВТОР: Браво, добро начало...

ПОСЕТИТЕЛ: Но тя почина... До тук с комедията.

АВТОР: Зависи, понякога смъртта може да бъде много весела. От какво почина сестра ти?

ПОСЕТИТЕЛ: Рак.

АВТОР: Аха. Не, това няма да проработи. Трудно можеш да се шегуваш с рака. Особено когато засяга човек от семейството.

ПОСЕТИТЕЛ: Наистина ли? По дяволите... Колко жалко...

АВТОР: Това е една от темите, които са несъвместими с комедията. Не знам обаче защо. Сигурно е заради дългото боледуване. На сцената най-смешната смърт е бързата. Ако мъж разказва как жена му е била блъсната от влак на връщане от часовете ѝ по пилатес, всички се заливат от смях, а той още даже не е завършил историята. Ако разказва как е умряла от рак на дебелото черво след три годишен курс по химиотерапия, никой не се смее. Иди го разбери.

ПОСЕТИТЕЛ: ОК...

АВТОР: След всичко казано до тук, може би ще искаш да пробваш да напишеш нещо...

НА ВРАТАТА СЕ ЗВЪНИ

ПОСЕТИТЕЛ: Още някой ли очакваш?

АВТОР: Сигурно е куриерът. Каза, че ще се върне за подписания договор. Може ли писалката?

ТОЙ ВЗЕМА ДОГОВОРА

ПОСЕТИТЕЛ: (*притеснено*) Сигурен ли си?

АВТОР: Не знам защо, но вярвам в теб..(*Той подписва договора, дава ѝ писалката*) Ако ти дойде някаква идея, докато говоря с куриера, не ме чакай, започвай да пишеш.

ТОЙ ИЗЛИЗА ОТ СТАЯТА. ЗВЪНИ ТЕЛЕФОНА НА ПОСЕТИТЕЛКАТА. ТЯ ВДИГА.

ПОСЕТИТЕЛ: Да... Не, още съм при него... Да, да, не се притеснявай, той току-що подписа договора... Сега не мога да говоря... ОК, ще ти звънна по-късно.

ЗАТВАРЯ ТЕЛЕФОНА. АВТОРЪТ СЕ ВРЪЩА.

АВТОР: Добре.. Сега няма връщане назад. Току-що продадох душата ти на дявола за петстотин лири. Дори и в най-смелите си мечти не би могла да сключиш по-добра сделка.

ПОСЕТИТЕЛ: Това не е за хвалене... Мислех, че имаш по-висок морал...

АВТОР: Знаеш ли, че повечето писатели пишат само, за да могат да си платят данъците за миналата година с аванса от книгата, която ще напишат през следващата година. Ако писателите някога ги накарат да си плащат данъците незабавно, ще има много по-малко написани книги.

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам. Никога не съм печелила достатъчно, за да плащам данъци.

АВТОР: Късметлийка... Данъците те дърпат надолу. Остани извън системата възможно най-дълго. До къде бяхме стигнали?

ПОСЕТИТЕЛ: До никъде.

АВТОР: Да, от това се страхувах.

ПОСЕТИТЕЛ: Какво ще кажеш да напишем пиеса за писател в пълен блокаж?

АВТОР: И тогава това птиченце почуква на вратата му и се преструва на журналист...

ПОСЕТИТЕЛ: Защо не?

АВТОР: Театър в театъра.. Заклевам се, никога не бих паднал толкова низко...

ПОСЕТИТЕЛ: Но ти каза, че може да пишем за всичко!

АВТОР: Да, така е. И как ще завърши?

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам... Не съм сигурна и как ще започне....

АВТОР: Пийни си още една чаша...

ТОЙ Й НАЛИВА ОЩЕ ЕДНА ЧАША УИСКИ

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам дали....

АВТОР: До дъно!

ТЯ ИЗГЪЛТВА ШОТА

ПОСЕТИТЕЛ: Мисля да подремна малко. Сигурна съм, че ще ми дойдат някои идеи докато спя.

АВТОР: Но аз не ти плащам да спиш!

ПОСЕТИТЕЛ: Но ....ти не си ми платил нищо, все още.... Като стана дума за заплащане, малък аванс може би ще ме мотивира....

АВТОР: Дори и да исках, се съмнявам, че банката ще се съгласи да ми увеличи овърдрафта... Боже господи, ти не струваш нищо като писател в сянка! Казах ти да напишеш нещо, каквото и да е, а ти дори не можеш да направиш и това!

ПОСЕТИТЕЛ: Аз също имам репутация и не искам да напиша каквото и да е...

АВТОР: Но никой няма да знае името ти! Аз ще подпиша книгата!

ПОСЕТИТЕЛ: Това е така, но аз ще знам кой действително я е написал. Има и такова нещо като самоуважение.

АВТОР: Добре. Никой не те спира да напишеш шедьовър.

ПОСЕТИТЕЛ: Но ти не мислиш, че мога. Не съм толкова глупава, за колкото ме мислиш.

АВТОР: Давай тогава, изненадай ме....

ПОСЕТИТЕЛ: Да, но след всичкото това уиски, което ми даде да изпия, малко поогладнях. Имаш ли нещо за ядене?

АВТОР: Наех те да пишеш, не да присъстваш на коктейл.

ПОСЕТИТЕЛ: Знаеш поговорката: Гладът е лош съветник.

АВТОРЪТ НАМИРА ПАКЕТ БИСКВИТИ И Й ГО ПОДАВА.

АВТОР: Ето, има няколко останали шоколадови диджестиви.

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря. *(яде)* Малко са поомекнали.

АВТОР: Да не би да искаш да изоставя всичко и да изтичам до магазина да купя пресни?

ПОСЕТИТЕЛ: Не, и тези ще свършат работа... *(натъпква втора бисквита в устата си)* Имам идея!

АВТОР: *(подскача)* Изкара ми акъла...

ПОСЕТИТЕЛ: Момче е влюбено в момиче, но семействата им се мразят.

АВТОР: Това е Ромео и Жулиета.

ПОСЕТИТЕЛ: Момче обича момиче, но на края и двамата се женят за друг.

АВТОР: Брулени Хълмове.

ПОСЕТИТЕЛ: Обичам тази песен.

АВТОР: Не, книгата.

ПОСЕТИТЕЛ: Ама това книга ли е?

АВТОР: Да.

ПОСЕТИТЕЛ: Момче обича момиче, но то се оказва мъж.

АВТОР: Някои Го Предпочитат Горещо.

ПОСЕТИТЕЛ: Никога не съм чувала за тази пиеса.

АВТОР: Това е филм.

ПОСЕТИТЕЛ: Сигурен ли си?

АВТОР: Абсолютно.

ПОСЕТИТЕЛ: Мъж обича друг мъж, но се оказва, че е жена.

АВТОР: Виктор Виктория.

ПОСЕТИТЕЛ: Жена обича друга жена, но се оказва мъж.

АВТОР: Тутси.

ПОСЕТИТЕЛ: По дяволите... Не съм си представяла, че е толкова трудно да си съвременен писател. Всичко ли е вече написано...?

АВТОР: Всичко...

ПОСЕТИТЕЛ: Със сигурност всички хубави истории...

АВТОР: Те са си напълнили гушите, а за нас са останали само трохите.

ПОСЕТИТЕЛ: Шибаняци.

АВТОР: Шекспир, Чехов... На тях им е било лесно. Нищо не е било написано тогава. Добрите идеи са лежали наоколо и са чакали някой да ги събере. Всеки, който е могъл да пише и чете е бил на мили пред останалите и е имал какво да остави за идните поколения.

ПОСЕТИТЕЛ: Точно така. Ако имаше място за друг Шекспир в днешно време щяхме да разберем.

АВТОР: За това даже не се опитвам да напиша шедьовър и те моля да напишеш просто нещо, каквото и да е.

ПАУЗА

ПОСЕТИТЕЛ: Ще изпия това уиски.

ТЯ ЗАПОЧВА ЖАДНО ДА ПИЕ НАПРАВО ОТ БУТИЛКАТА

АВТОР: Не е лошо да понамалиш темпото.

ТЯ ВЪЗДЪХВА ДОВОЛНО ДОКАТО ОСТАВЯ БУТИЛКАТА

ПОСЕТИТЕЛ: Разбрах!

АВТОР: Наистина ли?

ПОСЕТИТЕЛ: Да видим дали ще свържеш това с Кристофър Марлоу или с Джордж Бърнард Шоу.

АВТОР: Цял съм в слух.

ПОСЕТИТЕЛ: Двойка канят приятелка на вечеря, чийто съпруг току-що е загинал в самолетна катастрофа. И докато я успокояват откриват, че са спечелили от лотарията.

АВТОР: Отлично! Браво...

ПОСЕТИТЕЛ: Виждаш ли какво става, като се постарая.

АВТОР: Това е първата ми пиеса .

ПОСЕТИТЕЛ: О, да....

АВТОР: Тази, която не си чела.

ПОСЕТИТЕЛ: Великите умове мислят по един начин...

АВТОР: Правилно, ако беше се родила преди мен ти можеше да напишеш тази пиеса. Това е най-известната ми пиеса.

ПОСЕТИТЕЛ: Сигурно съм чела за нея в Тайм Аут.

АВТОР: Спрях да пиша в момента , в който започнах да плагиатствам от самия себе си.

ЕНТУЗИАЗМЪТ СПАДА. ПАУЗА.

ПОСЕТИТЕЛ: Останаха ли още шоколадови диджестивчета?

АВТОР: Омете ги всичките!

ПОСЕТИТЕЛ: Пакетът беше отворен. Не знам и от колко време.
Надявам се да не получа хранително натравяне.

АВТОР: Ако получиш, вземи си болнични. Но надявам се знаеш, че на нас писателите не ни се полага отпуска по болест.... когато не работим, не ни се плаща. А си представи какво е за писателите в сянка...

ПОСЕТИТЕЛ: Да, но аз съм още гладна.

АВТОР: Имаш фикс идея по отношение на храната

ПОСЕТИТЕЛ: Само човек, който никога не е изпитвал глад ,би казал подобно нещо.

АВТОР: Добре, ще отида да проверя дали има нещо в хладилника.

ПОСЕТИТЕЛ: А, и още нещо...

АВТОР: Сега пък какво?

ПОСЕТИТЕЛ: Не ми харесва думата писател в сянка.

АВТОР: Така ли?

ПОСЕТИТЕЛ: Намирам я за обидна.

АВТОР: Обидна ? За кого?

ПОСЕТИТЕЛ: За мен!

АВТОР: Как искаш да бъдеш наричана тогава? Заместник писател?
Известните актьори имат заместници **дубльори** за сцените, които не искат да снимат. Писателите могат да имат заместници **дубльори** за сцените, които не искат да напишат.

ПОСЕТИТЕЛ: Не знам... Какво ще кажеш за личен асистент?

АВТОР: Личен асистент?

ПОСЕТИТЕЛ: Когато сме навън сред хора, не може да ме представяш и да казваш : това е моят писател в сянка.

АВТОР: Трябва да призная, че не бях се замислял за възможността да излизаме заедно.

ПОСЕТИТЕЛ: За всеки случай. Имам нужда от прикритие

АВТОР: Прикритие?

ПОСЕТИТЕЛ: Като говорим за прикритие – писател в сянка, който пише на черно, не е много законно. Искам да мога да имам авторски отчисления. Трябва да мисля за бъдещето си.

АВТОР: Ама разбира се, какво ще кажеш за пенсионни осигуровки?

ПОСЕТИТЕЛ: Добре. Да започнем с личен асистент.

АВТОР: ОК. И вместо пенсионни осигуровки, ще отида да видя дали има малко останал чедър в хладилника.

КАНИ СЕ ДА ИЗЛЕЗЕ ОТ СТАЯТА, КОГАТО ТЕЛЕФОНЪТ ИЗВЪННЯВА

ПОСЕТИТЕЛ: Това е офиса на Чарлз Петерман. С какво мога да ви помогна?

АВТОРЪТ ПРАВИ ЗНАК, ЧЕ НЕ ИСКА ДА ПРИЕМЕ ОБАЖДАНЕТО

ПОСЕТИТЕЛ: О, съжалявам, не може да дойде до телефона в момента... Защо? Ами... защото е мъртъв. Да, напълно сигурна съм. Докторът току-що си тръгна и повярвайте гледката не е приятна. О, да? Не... Да, да, разбира се, че това е добра новина, но в такъв случай трябва да бъде посмъртно. Извинете, но трябва да тръгвам, аутопсията ще започне всеки момент. И на вас също.

АВТОРЪТ СТОИ ЗАМРЪЗНАЛ, ВЦЕПЕНЕН

АВТОР: Кой беше?

ПОСЕТИТЕЛ: Джон Фраунър, президентът на Субсидирани Гладуващи Драматурзи. Очевидно са те предложили за Орден на Британската Империя от Министерство на Културата.

АВТОР: И му каза, че съм мъртъв?

ПОСЕТИТЕЛ: Ти не искаше да разговаряш с него. Това ми хрумна първо.

АВТОР: Аха...

ПОСЕТИТЕЛ: Хайде да не се преструваме. Аз няма да напиша тази пиеса, нито пък ти.

АВТОР: Е?

ПОСЕТИТЕЛ: Е, като си мъртъв агентът ти няма да дойде да си иска петстотинте лири, които ти е дал за пиеса, която не си написал.

АВТОР: Да, но мъртъв? Не е ли малко екстремно, за да избегнеш да платиш петстотин лири?

ПОСЕТИТЕЛ: Това е част от плана, който съм...

АВТОР: Замислила...

ПОСЕТИТЕЛ: Между смъртта ти, наградата и сега ордена, ще станеш отново известен!

АВТОР: Знам, че поисках да ме изненадаш, но ти надмина всичките ми очаквания...

ПОСЕТИТЕЛ: Благодаря.

АВТОР: Не беше комплимент. Има и други начини да изненадаш човек.

ПОСЕТИТЕЛ: Имаш ли семейство?

АВТОР: Само жена ми. И не смятам, че тя ме счита за семейство още.

ПОСЕТИТЕЛ: Значи на практика си сам. Без жена, без приятели, без семейство. Тази награда и този орден мога да ги получа от твое име.

АВТОР: Ама разбира се. Наемам те за писател в сянка, не можеш да напишеш и един ред, а сега искаш да получиш всички награди на мое име. Искаш ли и пин кода ми?

ПОСЕТИТЕЛ: Може би това е най-добрия вариант. В крайна сметка се предполага, че си мъртъв.

АВТОР: Мога да си призная всичко.

ПОСЕТИТЕЛ: Помисли си. В момента може само да спечелиш, като се преструваш на мъртъв.

АВТОР: Как си го представяш това?

ПОСЕТИТЕЛ: Обзалагам се, че утре ще си във всички вестници. Може би не на първа страница, да бъдем реалисти. Но изведнъж Ню Йоркър ще си спомни за теб.

АВТОР: Много е изкушаващо да си прочетеш некролога във вестника...

ПОСЕТИТЕЛ: Всички ще говорят колко велик писател си бил. Книгите ти ще започнат да се продават като топъл хляб.... може би дори преди края на седмицата.

АВТОР: Мислиш ли?

ПОСЕТИТЕЛ: Може да не съм журналист, но ще те вкарам в пресата!

АВТОР: Добре, и какво правим сега?

ПОСЕТИТЕЛ: Правиш се на мъртъв, аз взимам двайсет процента от авторските ти права.

АВТОР: Но агентът ми взимаше само десет!

ПОСЕТИТЕЛ: Но с него не продаваше нищо, пиесите ти не се поставяха.

АВТОР: А само като си помисля, че исках да се пенсионирам.

ПОСЕТИТЕЛ: Да се пенсионираш?

АВТОР: Бях започнал да се отървавам от всичко, което ме е дразнило през живота. Спрях да пиша. Говоря само когато се налага. Не споделям мнението си с никой и се опитвам да нямам мнение изобщо.

ПОСЕТИТЕЛ: Наистина ли мислиш, че може да го направиш?

АВТОР: Да нямам мнение?

ПОСЕТИТЕЛ: Да се пенсионираш! Мислиш ли, че може да си го позволиш?

АВТОР: Според банката е спорно...

ПОСЕТИТЕЛ: Това, което ти предлагам аз е по-добро от пенсиониране. Предлагам ти смърт!

АВТОР: Звучи изкушаващо, но, ако нямаш нищо против, мога ли да помисля няколко минути първо.

ТЕЛЕФОНЪТ ЗВЪНИ ОТНОВО. АВТОРЪТ СЕ КАНИ ДА ОТГОВОРИ ПО НАВИК. ПОСЕТИТЕЛКАТА ГО СПИРА.

ПОСЕТИТЕЛ: Да не си луд! Забравили, че си мъртъв! (*тя вдига*) Ало? Да. Банката? Не, съжалявам, г-н Летърман почина. Да. Самоуби се. Да, отне живота си... изпи бутилка каналин. Точно така, това, което отпушва тоалетните. Голяма дупка в стомаха му. Сода каустик. Да, и той можеше да бъде много разяждащ. Може би за това избра този начин да ни напусне... Защо? О, кой може да разбере хората на изкуството... А както вие най-добре знаете, имаше сериозни дългове. Само така можеше да избегне фалит. Да, разбира се, че има неща по-важни от парите, радвам се, че точно вие го казвате. Но все пак ви благодаря, че се обадохте. Точно така. Довиждане. Да, ще предам съболезнованията ви на семейството.

ПОСЕТИТЕЛКАТА ЗАТВАРЯ. АВТОРЪТ Я ПОГЛЕЖДА ИЗУМЕН.

АВТОР: Отнема малко време да стоплиш, но веднъж загоряла, нямаш спирка! Сега пък съм се самоубил.

ПОСЕТИТЕЛ: Мислех, че е по-романтично за писател, по-добре от инфаркт или рак на дебелото черво.

АВТОР: По-романтично? Бутилка каналин?

ПОСЕТИТЕЛ: Импровизирах. Това ми дойде първо на акъла.

АВТОР: Импровизирала си. Моля те от сега нататък се придържай към сценария!

ПОСЕТИТЕЛ: Какъв сценарий? Ти не можеш да напишеш нищо!

АВТОР: Е, добре де... Няма нужда да бъдеш неприятна. Добре, самоубил съм се. Вярно е, че напоследък бях подтиснат.

ПОСЕТИТЕЛ: Ето, виждаш ли.

АВТОР: И сега какво ще правим? Ще организираме ли държавното ми погребение?

ПОСЕТИТЕЛ: Смъртта на писател обикновено увеличава продажбите най-малко с 10%. За самоубийство може да стигнат до 20%. (*пак звъни телефонът*) Изглежда влязохме в бизнеса.

АВТОР: Със сигурност. Този телефон не е звънял толкова през последните десет години, взети заедно.

ПОСЕТИТЕЛКАТА ОТГОВАРЯ

ПОСЕТИТЕЛ: Това е офиса на г-н Летерман. С какво мога да ви помогна? Да, госпожо, мога да потвърдя, че съпругът ви почина тази сутрин. Моля, приемете моите съболезнования, както и тези на банката. Да, куршум в главата. Да, но ако го видите, не знам дали ще го познаете. Половината му глава.... гледката не е приятна, повярвайте ми. Добре, ще му предам... исках да кажа, благодаря. Довиждане, Мадам. (*затваря*) Беше съпругата ти.

АВТОР: Жена ми? Какво иска сега?

ПОСЕТИТЕЛ: Очевидно да покаже уважение.

АВТОР: Не съм я виждал от години. Иронията е в това, че непрекъснато се оплакваше, че не показвам достатъчно уважение към нея.

ПОСЕТИТЕЛ: Мъртвите са винаги по-популярни, отколкото живите. Ще видиш, че да си мъртъв има повече изгода, отколкото да си жив.

АВТОР: Сега версията е, че съм си пръснал мозъка.

ПОСЕТИТЕЛ: Използвам всяка възможност да ставам все по-добра.

ПАК ЗВЪНИ ТЕЛЕФОНЪТ

ПОСЕТИТЕЛ: При тази честота скоро ще имаме нужда от рецепционистка. (*вдига*) Наследничката на г-н Летерман е на телефона. С какво мога да ви помогна? Да, точно така, аз държа правата за всичките му пиеси. Оженихме се няколко месеца преди смъртта му. Това ме прави негова единствена наследница. Да...Да...Да... Да, той

току-що завърши пиеса, която ще ви заинтригува. Мисля, че е истински шедьовър. Все още никой не я е видял. Да...Да...Да... Разбира се. Как мога да се свържа с вас? (*драска върху лист хартия*) Много добре, ще погледна файла ви и ще ви отговоря възможно най-бързо. Да, до скоро.

АВТОР: Сега пък сме женени.

ПОСЕТИТЕЛ: По-лесно е така.

АВТОР: По-лесно...?

ПОСЕТИТЕЛ: Да обясня как съм придобила правата за пиесите ти.

АВТОР: Ама, разбира се..

ПОСЕТИТЕЛ: А като твоя съпруга, те остават в семейството.

АВТОР: Щом казваш... И мога ли да попитам кой беше?

ПОСЕТИТЕЛ: Лондонски театър, който иска да постави твоята последна пиеса.

АВТОР: Театър? Кой театър?

ПОСЕТИТЕЛ: Щях да го запиша, но ти ме прекъсна... Нещо за Ийст Ендърс...

АВТОР: ИйстЕндърс?

ПОСЕТИТЕЛ: И нещо свързано с младостта...

АВТОР: Young Vic?

ПОСЕТИТЕЛ: Точно така!

АВТОР: Но те поставят пиеси само на живи автори!

ПОСЕТИТЕЛ: Тялото ти е още топло и така номерът ще мине.

АВТОР: Добре... Какъв е плана ти?

ПОСЕТИТЕЛ: Ще ги оставя малко да се поизпотят. Нека си мислят, че те не са единствените, които се интересуват от пиесата.

АВТОР: Ти трябваше да си ми агент...

ПОСЕТИТЕЛ: Може да решим да направим пълна ретроспекция на творчеството ти. Какво мислиш?

АВТОР: Защо не. Но, когато каза последната ми пиеса, какво имаше предвид?

ПОСЕТИТЕЛ: Тази, която още не си написал.

АВТОР: И как ще стане това след като се предполага, че съм мъртъв?

ПОСЕТИТЕЛ: Нали чу, че им казах, че има пиеса, която още никой не е виждал.

АВТОР: Да... Но аз нямам написана такава...

ПОСЕТИТЕЛ: Но тъй като не си наистина мъртъв, може да я напишеш.

АВТОР: Но нали ти казах, че имам творчески блокаж!

ПОСЕТИТЕЛ: Но това беше преди!

АВТОР: Преди? Преди какво?

ПОСЕТИТЕЛ: Преди да станеш успешен писател отново.

АВТОР: Искаш да кажеш мъртъв писател.

ПОСЕТИТЕЛ: Да, и това също. Сега след като цялата смърт е пред теб, ще имаш достатъчно време да напишеш тази пиеса. Аз ще се заема с всичко останало.

АВТОР: Извинявай, че те питам, ама аз ще остана мъртъв колко време? Приблизително?

ПОСЕТИТЕЛ: Да кажем за сега достатъчно дълго за да напишеш 124та си пиеса. След това ще решим.

АВТОРЪТ ИЗГЛЕЖДА МАЛКО ИЗТОЩЕН ОТ ЦЯЛАТА ТАЗИ СИТУАЦИЯ.

АВТОР: ОК...Добре... Захващам се...

ПОСЕТИТЕЛ: Искаш ли чаша чай от лайка?

АВТОР: Мисля да се придържам към шведското уиски. (*взема бутилката и се кани да излезе от стаята*) Тук ли ще останеш?

ПОСЕТИТЕЛ: Някой трябва да остане за бдението и да отговаря на телефона.

АВТОР: Добре тогава.

ТОЙ ИЗЛИЗА. ПОСЕТИТЕЛКАТА СЕ НАСТАНЯВА УДОБНО, ВАДИ МОБИЛНИЯ СИ ТЕЛЕФОН И НАБИРА НОМЕР

ПОСЕТИТЕЛ: Джордж? Проработи. Мисля, че ще напише 124та си пиеса. Да, мисля, че попрекалихме с Наградата на Критиката и с Ордена на Британската Империя. Сигурно ще бъде доста разочарован като разбере, че не получава нито една от тях. Но е за негово добро. И човек никога не знае, новата му пиеса може да се окаже наистина добра. Да, разбира се, ако първо не умре. Като стана дума за това, исках да ти кажа. ...Трябваше малко да импровизирам...

АВТОРЪТ СЕ ВРЪЩА И ТЯ СКРИВА ТЕЛЕФОНА

АВТОР: Свърши.

ПОСЕТИТЕЛ: Моля?

АВТОР: Свърши мастилото. Писалката ми е празна. Ще бъде чудо да намерим патрон за Монблан в този час...

ПОСЕТИТЕЛ: Ами пишещата машина?

АВТОР: Пишещата машина? Тя е като мен, на привършване.

ПОСЕТИТЕЛКАТА ВАДИ ХИМИКАЛКА ОТ ДЖОБА СИ И Я ПОДАВА НА АВТОРА

ПОСЕТИТЕЛ: Използвай я за сега.

АВТОРЪТ ИЗЛИЗА. ЧУВАМЕ ЗВЪН

ПОСЕТИТЕЛ: О...Прозвуча все едно си е намерил патрона...Ще ти звънна по-късно. (*затваря телефона*) Изглежда, че в крайна сметка аз ще трябва да напиша тази пиеса.

АВТОРЪТ СЕ ВРЪЩА С БУТИЛКА ШАМПАНСКО В ЕДНАТА РЪКА И ТАПАТА В ДРУГАТА

АВТОР: И уискито свърши, но виж какво намерих в хладилника. Пазех го за специален случай. Да получиш награда и орден в един и същи ден мисля е специален повод. Ще пийнеш ли?

ПОСЕТИТЕЛ: Защо не? Но само, ако обещаеш да се захванеш за работа веднага след това.

АВТОР: Не се притеснявай. След като научих, че съм мъртъв това ми даде нов тласък за живот.

ПОСЕТИТЕЛ: Чудесно е да го чуя. Значи имаш идея?

АВТОР: Винаги е най-добре да започнеш с нещо от истинския живот. По дяволите принципите и да започнем с театър в театъра. Историята е за писател със сериозен творчески блокаж. Един ден журналист идва да го посети...

ПОСЕТИТЕЛ: Да, звучи ми познато. А заглавието?

АВТОР: Какво ще кажеш „На Привършване“?

ПОСЕТИТЕЛ: Не е ли използвано преди?

АВТОР: Е ,сега пък, трябва да измислям и оригинално заглавие ли?

ПОСЕТИТЕЛ: Добре, да използваме „На Привършване“.

АВТОР: Аз ще диктувам, ти ще пишеш. Ще стане по-бързо така.
(*поставя старата пишеща машина пред нея*) Намерих и нова лента.

ПОСЕТИТЕЛ: Слушам...

АВТОРЪТ ЗАПОЧВА ДА ДИКТУВА, МНОГО ВДЪХНОВЕН, ВСЕ ЕДНО ВИЗУАЛИЗИРА СЦЕНАТА.

АВТОР: Разхвърляна дневна. Мъж (или жена) дреме в кресло. Телефонът иззвънява и го събужда. Той отговаря на телефона полу-заспал. Ало?

ЗАТЪМНЕНИЕ

КРАЙ